

איצרות החיים

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

א' באב תשפ"ה | שבת קודש | גליון 159

פרשת מטות-מסעי

סדר העלף חכם בידו שמואל שליט"א

אִישׁ בְּיָהוּד נָדָר לוֹ אֶת־הַשְּׁבַע שֶׁבָעָה לְאָסֹד
אָסֹד עַל־נַפְשׁוֹ לֹא יִחַל דְּבָרוֹ כְּכֹל־הֵיכָא מִבּוֹ
יַעֲשֶׂה

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שופי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ד"ת
19:05	19:45	20:15	21:09
19:26	19:46	20:17	21:11
19:24	19:44	20:14	21:07
19:24	19:44	20:14	21:07

במנהג ירושלים חלוקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ב' אב

ב. רבי אהרן תאומים מקראקא, מטה אהרן, ת"נ | רבי יעקב כהן יהונתן, מח"ס זרע השלום, תרצ"ו | רבי משה שטרן, באר משה, תשנ"ז | רבי יוסף צובירי, ראש רבני תימן, ויצבור יוסף בר, התש"ס | רבי שריה דבילצקי, ממקובלי בני ברק, התשע"ח

יום שני - ג' אב

ג. רבי שמשון מאוסטרופול, מח"ס קרניים, ת"ח | רבי יוסף בן ג'ואי, מח"ס טל אורות

יום שלישי - ד' אב

ד. רבי רפאל אנקווה, מח"ס קרני ראם, קבור במרוקו | רבי מנחם עזריה-הרמ"ע מפאנו, שפ"ה | רבי רפאל אברהם מיוחס, מח"ס באר המים | רבי בן ציון הלברשטאם האדמו"ר מבאבוב הי"ד, תש"א

יום רביעי - ה' אב

ה. רבי יצחק לוריא אשכנזי-האר"י, של"ב, קבור בצפת | רבי גדליה חיון ראש מקובלי בית אל | רבי משה יהושע פלאג' ראב"ד הספרדים בצפת | רבי חיים עוזר גרדז'נסקי, מח"ס שו"ת אחיעזר, ת"ש | רבי מאיר ברבי, מח"ס חידושי מהר"ם ברבי | רבי משה בן טוב, מוסדות דור ודור, התש"ע

יום חמישי - ו' אב

ו. רבי זון יצחק אברבנאל, פירוש על התורה | רבי משה מזרחי ראב"ד ארם צובא | רבי יהודה בריאל ממנטובה

יום שישי - ז' אב

ז. רבי משה גרינוולד אב"ד חוס"ט, מח"ס ערוגת הבושם, תר"ע | רבי יוסף דינקלס, מח"ס אמונת יוסף על הירושלמי, תדש"ם

יום שבת - ח' אב

ח. רבי יום טוב דאנון, מח"ס כבוד יום טוב | רבי שמעון אגסי, מח"ס שם משמעון, תעד"ר | רבי יהודה הלוי מראגוזה מיסד הישוב היהודי ביפו | רבי אליעזר ב"ר רפאל יוסף חון, מח"ס עמודי ארזים | רבי שמחה מרדכי זיסקינד (זיסל) ב"ר ישראל ברוידא-זיו, ה'סבא' מקלם, תרנ"ח | האדמו"ר חנוך העניך דוב זילברפרב מקוידניוב ובוטשאני זצ"ל, תשל"ח | רבי יצחק יוסף זילבר, מחשבוני רבני עולי רוסיה, תשס"ד

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הכתיבת לספרי תורה, תפילין וכוונות בנתינתן של מו"ד שליט"א וכן כל ספרי מו"ד

שלוחה 5

לעריכת אוכרות

בארוחת צהריים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ודברי תורה וקדוש כולל תיעוד שיטת אברכים בויאטנאם

שלוחה 7 או בויאטנאם

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טוהר הנערך בדיו יום ע"י מו"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 או בויאטנאם

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציטור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לרגוע ללא קביעה, תור מראש

ע"י מניין אברכים באופן פרטי לזיקור ללא שניות ניספים שלוחה 7

תיקון נפטרים

כול לאברכים מציינים החזקת אברך ללימוד התורה והקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שאל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים
ניחן להקדוש לעז

תהלים לילדים
להזכרת שעות בלימוד התהלים
לילדים שלוחה 10

חלוקת ספרי הזוהר הימני ללא עלות שלוחה 4

קבלת ההלכה הימית כ-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בוצאצאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לבחורים חפצת התורה שלוחה 10

הכל בטלפון ארוד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים
טכ"פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמינית שיעורים: 073-3718129

עיצוב: צחק שראק' ימור
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'ערי הי"ד

אם מטות אז מסעי

על המילים "מטות מסעי" אמר האדמו"ר מבעלזא, שכשאדם רוצה לנסוע למירון או לציון האריז"ל בצפת, למשל, איך הוא עושה זאת? הוא צריך לעלות למכונת, אבל הוא לא יכול להיכנס למכונת עם ראש זקוף. הוא צריך להתכופף ולהוריד קצת את הראש, ורק אז הוא יכול לשבת. זאת אומרת, אדם שרוצה לנסוע ולהתקדם, לא יכול להישאר זקוף. הוא צריך להתכופף, להטות את עצמו. כך גם אדם לא יכול לחלוב את הבכמה בלי להתכופף. אם יש "מטות", יהיה גם "מסעי". אדם שרוצה להתקדם בעבודת ה', חייב שתהיה לו קודם הכנעה. שה' יזכה אותנו לקנות את מידת הענווה, לדעת להתכופף כפי שצריך.

מעלת השתיקה

בספר התורה, פרשת "מטות מסעי" מתפרשת על תשעה עמודים, ונמנים בהם כל המסעות של עם ישראל, ועוד דברים נפלאים וחשובים כמו פרשת נדרים, שבה נאמר: "לא יחל דברו, ככל היוצא מפיו יעשה". ואמר החיד"א: "אם אדם לא מחלל את דיבורו ושומר על הפה, אז כל היוצא מפיו יעשה", וכל מה שהוא מבקש מהקב"ה, הקב"ה עושה. רק עכשיו מלאה שנה לפטירת מור אבי. מור אבי לא היה מדבר – "כלל ראשון פה סגור" זה ראשי תיבות "כרפס". הוא היה שותק ולא מדבר. זה דבר גדול מאוד. גם אנחנו לא יכולנו לדבר בבית. כלומר, כשישבנו בשולחן שבת, לא היה כזה דבר לדבר או להפריע. ברגע שמור אבי ראה את זה, מיד הוא עצר אותנו. ברגע שמישהו דיבר, היה אומר לו מור אבי "שקט, אל תדבר פה", ולפעמים היה אומר "סתימא". הוא לא אמר "סתום את הפה", אלא "סתימא". היה בושה לדבר. לפעמים היו מודעות בלוחות המודעות והרחוב היה כמרוקחה, אבל אי אפשר היה לדבר שום דבר.

ברכת ה"חפץ חיים"

ל"חפץ חיים" היתה ישיבה בראדין. באחת

לו את אותם שני דברים. הרב שלמה לווינשטיין מספר שהעשיר הזה היה אביו של שמעון פרס, נשיא המדינה לשעבר, ששם משפחתו המקורי היה 'פרסקי'. הוא העיר על עצמו שהאריך ימים בזכות ברכתו של ה"חפץ חיים", אבל אף פעם לא נבחר לראשות הממשלה, כי ה"חפץ חיים" אמר לאביו שלא יהיה להם נחת... הוא יכול היה להיבחר לנשיא, אבל מה שהוא באמת רצה, להיות ראש ממשלה, את זה הוא לא קיבל...

בספרו של רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, שבו הוא כתב סיפורי מעשה שהתרחשו עימו, יש סיפור שכותרתו היא **"הקללה של אבא"**. אביו היה מן ה"סטייפלד", ר' יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל. מסופר שם, ששמעון פרס התמודד מול מנחם בגין על ראשות הממשלה, אך כמה שניסה להגיע לתפקיד המיוחל הזה, הוא לא הצליח. הוא חשב שאולי רובצת עליו איזושהי קללה שבגללה הוא לא מצליח להיות ראש ממשלה. כששמע זאת רבי חיים זצ"ל, הוא אמר: "ברור שיש עליו קללה! ברור שהוא לא יהיה ראש ממשלה!" למה? כי הוא הבטיח שכשהוא יהיה ראש ממשלה, הוא יגייס את כל בני התורה. רבי חיים הוסיף וסיפר, **"אבא שלי קילל אותו שלא יהיה ראש ממשלה. ולכן, לא יכול להיות אחרת. לאבא שלי היה פה קדוש!"** (נכון שהוא היה מ"מ ראש ממשלה, וכשרבין נרצח הוא שימש בתפקיד באופן זמני. אך בפועל, הוא אף פעם לא נבחר לתפקיד). כל זה, בגלל שהוא זלזל בבני התורה. זה הכלל. התורה היא העיקר, לא הם, הגיבורים. הם רק השליחים. העיקר זה שיהיה מי שיושב ולומד תורה. אם אין מי שישבו ויתפללו וילמדו תורה, אין סיעתא דשמיא ואין הצלחה. רק כש"הקול קול יעקב" מצפצף בבתי הכנסיות ובבתי המדרש, רק אז הוא גובר על "הידיים ידי עשיו".

ברית כרותה לשפתיים

מסופר, שכשבנו את בית הקברות בפתח-תקווה בשנת תרמ"ט, אחד המנהלים שם היה ר' ניסן לייב. כשסיימו לבנות את בית הקברות, עשו שם הקפות וחנכו אותו, ואז דיברו אנשי ה'חברה קדישא' ביניהם, ואחד מהם אמר, "מעניין מי ייקבר כאן ראשון..." ר' ניסן לייב אמר

השנים, הישיבה נקלעה לקשיים כספיים. באו ל"חפץ חיים" וסיפרו לו שיש עשיר גדול אחד בשם פרסקי, שכדאי ללכת ולהתרים אותו. ה"חפץ חיים" הסכים שילכו לדבר איתו, בתקווה שיפתח את ליבו ויתן תרומה הגונה. כשהלכו לאדון פרסקי, הוא אמר שהוא מוכן לתת ל"חפץ חיים" את הכסף שצריך לישיבה, בתנאי שה"חפץ חיים"

עונג שבת

יבטיח לו שלושה דברים: עושר, אריכות ימים ונחת מהילדים. הוא אמר שהוא מאמין, שאם ה"חפץ חיים" יבטיח, כך יהיה, כי ה"חפץ חיים" אף פעם לא הוציא מפיו מילה לבטלה; הוא אף פעם לא דיבר לשון הרע, כך שהפה שלו טהור ונקי. לכן, אם הוא יבטיח לו, כך יהיה. כשמסרו את דבריו ל"חפץ חיים", הוא אמר: **"אני יכול להבטיח לו רק שני דברים - עשירות ואריכות ימים. אני לא יכול להבטיח נחת מהילדים למי שלא הולך בדרך השם ולא שומר את מצוותיו"**. לאדם כזה לא יכול להיות נחת. העשיר הסכים, באומרו ש"עושר ואריכות ימים זה גם טוב". ה"חפץ חיים" הורה שיחתום שהוא מתחייב לתת את כל הסכום שהבטיח, והוא חתם. ואז ה"חפץ חיים" הבטיח

מפי מרן גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

הענינו
השבוני
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

"כל עמל האדם לפיהו". זה מה שגורם לכל הצרות הגדולות. לכן חשוב שהאדם יקפיד לשמור מאוד מאוד על הפה שלו.

הבטחת נבוכדנצר לירמיהו

כתוב במדרש, שכאשר הגיע זמנו של בית המקדש להיחרב, הקב"ה שלח את ירמיהו לענות, לגאול את השדה מידי חנמאל בן דודו. ירמיהו הלך לענות, ובדרכו חזרה לירושלים עלה על הר אחד, והנה, ממרחק שלושה קילומטרים מירושלים, הוא ראה עשן מיתמר. הוא חשב שעם ישראל חזרו בתשובה והתחילו להקריב קורבנות. כשהתקרב יותר, הוא ראה שבת המקדש עולה באש. הוא התחיל לככות ולצרוח והיה קורע את בגדיו. מיד כשראה את החורבן, הוא התחיל לרדף. לאן הוא מיהר כל כך? מה הסוד? ב"אוצר המדרשים אייזנשטיין" על ירמיהו, בעמוד 247, הוא מביא את הסיבה ואומר: כשירמיהו נבוכדנצר היו עדיין נערים, היו הולכים בדרך בירושלים. באותו הזמן, נבוכדנצר היה נער עני ובזוי. הוא היה רעב, וירמיהו נתן לו לאכול. אחד כך, הוא אמר: "מי ייתני ואמלך על כל העולם, אכבוש ואשרוף את ירושלים ואת בית המקדש, ואהרוג את כל תושביה, ואת השאר אוליך בשבי." ירמיהו שמע את זה והודעו. הוא ראה ברוח הקודש, ששעתו של הרשע הזה משחקת לו. אמר לו ירמיהו לנבוכדנצר, "שמע, אם כך יהיה, אני מבקש ממך שתיתן לי את ירושלים. אל תחריב אותה." נבוכדנצר, הנער העני והבזוי הזה, לא הסכים. אמר לו ירמיהו, "אז תשאיר לי רק את בית המקדש." ולא הסכים. ביקש ממנו, "תן לי לפחות את הסנהדרין", ולא הסכים. שאל אותו, "אז מה תיתן לי?" אמר לו נבוכדנצר, "אתה יודע מה? אני מוכן לתת לך דבר אחד. ביום שאחרי את בית המקדש, תבוא מחצות היום עד הערב, ותוכל להציל מהעיר כל מה שתמצא. מה שתציל, יישאר לך." לכן,

אכפת לו להיקבר שם ראשון, וכך היה. לא עבר שבוע-שבועיים, והוא נפטר ונקבר שם... כתבו אז על המצבה, "ברית כרותה לשפתיים"

יהודי אחד נדד הרבה מדירה לדירה. כל דירה שהיה מגיע אליה, היה מוצא בה איזה פגם. בסוף הוא מצא דירה מושלמת, ואמר שבעז"ה מכאן הוא לא יצא יותר. אם הוא יצא מהדירה הזו, זה רק לכית הקברות! הוא התבטא כך כי רצה להראות לחבריו כמה הוא מרוצה מהדירה. עברו שנים, משפחתו התרחבה, והדירה נעשתה צרה. בלית ברירה החליטו ששוב עוברים דירה. אך ברגע שעברו דירה, האיש נפטר. התקיים בו מה שהוציא מפיו, שמהדירה הזאת הוא יוצא ישר לכית הקברות...

דיבור שגורם לגלות

"וידבר משה אל ראשי המטות" – למה הזהיר משה דווקא את ראשי המטות? הוא הרי דיבר אל כל עם ישראל. רש"י אומר על כך: לא מצינו בשום מקום שמשנה רכנו דיבר רק עם ראשי המטות. על זה אמרו רבותינו, שמשנה רכנו ראה ברוח הקודש שחורבן הבית יהיה על ידי התרת שבועה של אחד ממנהיגי הדור. הגמרא במסכת נדרים מספרת, שיום אחד נכנס צדקיהו המלך לחדרו של נבוכדנצר בלי לדפוק בדלת. נבוכדנצר שכח לסגור את הדלת, ולתדהמתו, צדקיהו ראה אותו אוכל ארנבת חיה, והיא צועקת "אל תאכל אותי! עזוב אותי, מה יש לך ממני? אני עדיין קטנה!" אך נבוכדנצר לא שמע לה. היא צועקת "תרחם עליי", אבל הוא לא שומע לה, אלא נלחם בה ואוכל אותה ככה כשהיא חיה, בלי לברך אפילו... איזו שפלות ואיזו אכזריות... נבוכדנצר נכהל כשגילה

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

סעודת אזכרה

לעילוי נשמת יקידר!

אברכי הכולל ובחורי הישיבה העוסקים בתורה הקדושה יערכו עבור יקידרם

סעודה • קדיש • אשכבה

עם דברי תורה עבור הנפטר

ובזה יהיה נחת רוח ליקידר!

צלצלו, וזכו גם אתם 03-5520004

ניתן להשתתף במעמד

משולחן המלך

הוא אינו מחל, אבל אחרים מחלים לו. אז כעת אני רוצה לקיים מה שלימדת אותי. גם אם אתה לא יכול להפך לעצמך את הנדר, אני רוצה להתיר לך אותו. כל זמן שמורה הוראה, אם הוא רוצה שיקימו אותה, קודם הוא צריך לקיים אותה בעצמו. **אתה ציווית על הפרת נדרים, ואתה ריבוננו של עולם צריך להתיר את נדרך.** כתוב במדרש, ש"מיד נתעטף [משה] בטלית וישב לו כוון, והקב"ה עומד ושואל על נדרו. מה אמר לו הקדוש ברוך הוא? כך כתוב במדרש: "תודה אני על הרעה אשר דיברתי לעשות לעמי." – אני מתחרט על הרעה שרציתי לעשות לעמי. באותה שעה אמר לו משה, "מותר לך, מותר לך. אין כאן נדר, אין כאן שבועה..." זהו "יחל משה", שהפך נדר ליוצרו. אמר רבי שמעון בן לקיש, "לפיכך נקרא שמו 'איש האלוקים', לומר שהתיר נדר לאלוקים!"

יש גם קטע זוהר שנוהגים לקרוא בערב יום הכיפורים, לפני אמירת "כל נדרים", שמפרים לקב"ה את הנדר ואומרים לו "אתה לא יכול לא למחול לעם ישראל על העגל. אתה לא יכול להגיד 'נשבעתי שיישארו בגלות'. אנחנו מתירים לך את השבועה הזו."

מסע החיים של האדם

יש לנו עוד פרשה השבוע, והיא פרשת המסעות. "אלה מסעי בני ישראל" – 42 מסעות נסעו ישראל במדבר ואת כולם התורה מפרטת. **מובא בשם הבעש"ט הקדוש, שכל המסעות הללו רומזים למסעות שעובר כל אדם מיום היוולדו עד שובו לבית עולמו.** המסע הראשון מתחיל כשהוא יוצא מרחם אמו, וזה בחינת יציאת מצרים. אחר כך הוא ממשיך במסעותיו ועובר מתחנה לתחנה. כל זה, "על פי השם יחנו, על פי השם ייסעו". יש

בכל, כי את בית ראשון החריבה בבל, ובית שני החריבה אדום. **"אב" זה גם ראשי תיבות של "ארור ברוך", כי חציו ארור, וחציו ברוך – החל מט"ו באב ואילך הוא טוב.** על כך אומר ה"בן איש חי": "אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה" – **"אבן" זה אותיות "נכנס אב".** "מאסו הבונים" – אלו תלמידי החכמים, שקשה להם בימים הללו של החורבן. אבל בעז"ה, לעתיד לבוא, "הייתה לראש פינה" – החודש הזה יהפוך לראש פינה.

משה התיר נדר ליוצרו

פרשיות 'מטות-מסעי' נקראות תמיד ב'בין המצרים'. במדרש "שמות רבה", בפרשה מ"ג, יש מדרש מופלא שאותו אנוהו קוראים בתעניות הציבור – "ויחל משה את פני ה' אלוהיו". מה זה "ויחל משה"? אומר המדרש: "אמר רבי ברכיה אמר רבי חלבו בשם רבי יצחק, שהתיר נדרו של יצרו". זאת אומרת, "ויחל" הוא מלשון שהתיר לו את הנדר ונעשה לו חולין. כיצד? הוא מסביר שבשעה שעשו ישראל את העגל, הקב"ה כעס מאוד, ועמד משה ופייס את הקב"ה שימחל להם. אמר לו הקב"ה, "כבר נשבעת, שזוכה לאלוקים יחורם, כלתי להשם לכדו". מי שזוכה לאלוהים אחרים, יש עליו חרם. כבר נשבעתי, ושבועה שיצאה מפי איני מחזיר. אמר משה, "ריבוננו של עולם, לא נתת לי מצוות הפרת נדרים? הרי אתה לימדת אותי 'איש כי ידור נדר לה' או הישבע שבועה לאסור איסור על נפשו, לא יחל דברו' –

כשירמיהו ראה מרחוק שהעיר עולה באש, הוא רץ כדי להספיק להגיע לפני הערב ולהציל כל מה שיכול. אך עד שהוא הגיע, כבר שקעה השמש... "אוי לנו כי פנה היום, כי ינטו צללי ערב". כמה זה קשה... תראו כמה מופלא! תראו איך נבוכדנצר, שהיה נער עני ובזוי, ולא היה לו מה לאכול, ועדיין היו לו שאיפות למלוך על כל העולם ולהחריב את ירושלים. זה הרי לא דרך הטבע. הוא יכול היה להגיד, "מי יתן לי קצת אוכל..." אך לבוא ולהכריז על עצמו "מלך על העולם..." מאיפה זה בא? אלא, היה לו שורשים. שלמה המלך, החכם מכל האדם, התורה אומרת "לא ירכה לו נשים ולא יטו את לבבו", אך שלמה המלך הרבה נשים ואף נשא את מלכת שבא ונתן לה את כל חפצה. מהזיווג הזה, ילדה נכדתה את נבוכדנצר.

ולמה אכל נבוכדנצר דווקא ארנבת? רבנו האר"י מביא, שמי שעושה מעשים מגונים כמו כמעשי ארץ סדום, מתגלגל בשפן ובארנבת.

לכן, הרשע הזה היה אוכל בחייו ארנבות, כי ידע מי מגלגל בתוך כל אחת, ואלו מעשים מגונים היא עשתה. הוא רצה להידמות לאותה דמות ולהיטמא כמוה. איזו רשעות. לא סתם הוא אכל ארנבת חיה.

אב לכל החודשים

בעזרת ה' יתברך ובשועתו, אנחנו צריכים לחזור בתשובה ולהתגבר על כל הצרות, ואז לא יהיה צום תשעה באב, אלא יהיה "תשועה באב". חודש אב יהפוך להיות אב לכל החודשים. ועוד, חודש אב הוא בספירת 'הוד'. אם נבדוק, נראה שחודש ניסן זה בספירת 'חסד', אייר ב'גבורה', וסיון ב'תפארת', שאז קיבלנו את התורה. יוצא שחודש תמוז ב'נצח' וחודש אב ב'הוד'. על זה נאמר "נתנני שוממה כל היום דוה" – "דוה" זה אותיות "הוד". בעזרת ה', ה"דוה" יהפוך להיות "הוד והדר". "אב" זה לשון "אבלות", שבו עם ישראל מתאבל על חורבן בית המקדש. "אב" זה גם ראשי תיבות של "אדם

מוסדות המיש"ר תכבי"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ב' סבא התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"פ

יקיח פלוני

הקדש ע"י ה"ה פלוני אלמוני הי"ד שיזכה לשפעה ברכה
הצלחה פרנסה טובה ובשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דעייטב אמן

להקדישות:
03-552-0004

ברכות שמים מועד

הגיליון מוקדש להצלחת ידינו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת דשל תחי'
וילדיהם הגעיימים
השם ישמם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתיחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

שטבעים בתוך הקליפה. יש מעלה גדולה לקרוא מדי פעם את סדר מ"ב המסעות שתיקן האר"י, ובכך מבטל האדם צרות ומגפות.

כבר כתב רבנו חיים ויטאל בספר "עץ הדעת טוב", "כבר ידעת שהגלויות אינן אלא ארבעה – בכל, מדי, יון ואדום. אך תדע לך, שעוד עתידין ישראל להיות באחרית הימים בגלות ישמעאל, הנזכר ב'פרקי דרבי אליעזר'. והנה, כל כוונתם של יתר האומות הייתה להמיר דת ישראל שלא יעסקו בתורה, והיו הורגים את הגופות אם לא היו רוצים להמיר דתם. אבל הישמעאלים, עתידים להצר לישראל צרות רבות ומשונות שלא נראה כמותן, כי רוצים לכלוע אותנו ולמחות את ישראל מתחת השמיים'.

שלוש שאלות של גוי

אבל, אומר רבי שמעון בר יוחאי, אל תפחדו, כי "בדא יפקון מן גלותא ברחמי" – על ידי לימוד הזהור עם ישראל יוצאים מן הגלות ברחמים. בעז"ה, ככה יהיה. יש מזהיר דבר אדיר בשם רבי אבא, ששמע אותו מרבי שמעון בר יוחאי, ששמע מרבי אליעזר: יום אחד, בא לפני רבי אליעזר גוי אחד 'כאילו חכם', ואמר לו: "אדוני החכם, יש לי שלוש שאלות לשאול אותך. דבר ראשון, אתם אומרים שייבנה לכם בית מקדש שלישי. עד היום היו לכם שניים – בית ראשון ובית שני, כשאת הבית השני החריבו האדומים. אתם אומרים שיש גם בית שלישי, אבל אדוני, את הבית השלישי לא תמצא כתוב בפסוק. כתוב בפסוק 'גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון' – כלומר, יש ראשון ויש אחרון ואין יותר. כבר היה לכם הבית האחרון. זה שאלה אחת. שאלה שנייה – אתם אומרים שאתם הכי קרובים למלך מלכי המלכים, יותר מכל שאר העמים. אני רוצה לשאול אתכם, מי שקרוב למלך והמלך אוהב אותו, הרי הוא צריך להיות שמח כל הזמן בלי צער, בלי פחד, בלי דוחק. **ואתם כל הזמן בצער, בדוחק, ביגון, יותר מכל אומות העולם. איך אתם יכולים לומר שאתם קרובים למלך?** אנחנו, אין לנו שום צער ולא יגון. איפה שאנחנו רוצים לגור, אנחנו

מסעות של קטנות, בימי הקטנות' של האדם, ויש מסעות של 'גדלות'. כל המסעות נכתבו בתורה להורות ולדעת את הדרך הישרה שילך בה האדם כל ימי חייו. לדברי הבעש"ט, האדם צריך לעבור 42 מסעות בחייו. אם זכה, המסעות האלה מתנהלים באמונה, בצורה טובה, בברכה. מסופר על הבעש"ט שהפליג פעם בספינה עם תלמידיו, וגילה להם באיזה מסע רמזות ההרפתקאות שעברו עליהם באותה נסיעה... כל מסע שעובר האדם בימי חייו מוכרח שיהיה מהשמיים, ולכן לא צריך להצטער.

כתוב בספר "ברית מנחה", ש"בבקות התאווה היה מאיר אור החוכמה". מי שמגיע למידת החוכמה, בטלים ממנו כל התאוות, והוא רק רוצה להיות דבוק ב'י'תברך. זה היה כוח עצום של שכירת התאוות. במקום שבו יקברו את התאוות הרעות, שם יזכו לקדושה גדולה. וחלילה, מי שלא, אז "שם קברו את העם המתאווים".

במסעות האלה מרומזים כל הגלויות של עם ישראל. עכשיו אנחנו עדיין בגלות אדום, ותיכף תגיע גלות ישמעאל שתימשך רק שמונה חודשים. זה הכל.

מוכא בספר "מגלה עמוקות", שבפסוק "אלה מסעי בני ישראל" רמזים ראשי התיבות של ארבע הגלויות: אדום, מדי, בכל, יון. בתחילת הפסוק הזה יש גם את טעמי המקרא, "נַרְשׁ וְאָח" כ "יִרְכִּיעַ", ללמד שבג"י היו "מגורשים" בגולה לאורך "ארבע" גלויות. ארבע הגלויות רמזות גם כמה שאנו אומרים בתפילה "ומביא גואל לבני בניהם" – "מביא" הוא ר"ת של **מדי, בכל, יון, אדום**. גם "אלה מסעי" הם בגימטריא "גבורה", כי כשעם ישראל הלכו במדבר, הם היו צריכים גבורה עצומה כדי לברר את ניצוצי הקדושה במ"כ (ארבעים ושתיים) המסעות. כל הגלויות הללו הן לצורך בירור ניצוצי הקדושה

צדיק באמונתו וחייה

ויבירם קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאמרי המסורות

נאמר בפרשה "אנשי הצבא כוזו איש לו" (לא, נג), עם ישראל היו אחרי מלחמה עם מדין והנה הגיע זמן לחלוק את הבזזה שהרווחו מהמלחמה, ומכאן "הטעם צבי" שרק בדמיונם היה נראה להם שהם כוזבים וחוטפים, ומרוויחים כזה ממון הרבה, אבל את האמת גילתה לנו התורה הקדושה, **שהם כוזב איש לו, כל אחד קיבל והשיג את הקצוב לו, את מה ששלו, בגזירת עליון, ואיש לא נרע ולא חוסף מאומה על קצבתו**, ואכן האדם שיזכור שהשם הוא נותן הכול ואין אדם עושה מאומה, אז יצליח ויתעלה, ומתן שכרו בצידו, דהיינו שיועד ומאמץ שאי אפשר לו להטות או לכוז, אלא כל אחד מקבל את המגיע לו ע"כ. הרבה פעמים אדם הוא שיש מבצעים וכדומה והוא מזדרז להשיגו ובתוך ליבו הוא מרגיש שאם הוא לא ילך הוא לא ישיג את מבוקשו, וסומך את כל הצלחותיו על השדרות (ואין הכונה לומר שאסור לקנות את המבצעים אלא כלפי המחשבה שמעשיו וחוכמתו הם אלו שגרמו לו את ההצלחה) וכך כל חייו אנו חיים בכאלה ניסיונות, כגון לרוץ לאוכל שכך אני יספיק יותר או לרוץ לאיזה הטבות שמחלקים משהו מסוים לפני כולם, שכך ע"י ריצתי אני ירוויח יותר מחשבה זאת היא כפירה גדולה כי אני תולה את החיים שלי בהשתדלות שעשיתי, וכך יש לנו מקרים רבים יום יום, והיצר הרע דוחק אותנו במילים בלב שאם לא נרוץ שאם לא נטפל לא יהיה, **היצר הרע הוא שונא שלנו, כל מה שהוא מפתה צריך לעשות הפוך ממה שהוא מבקש**, ואם אדם משריש בליבו את אמונת השם ומבין שאין התועלת והנוק ביד הגבורה כי אם ברשות הבורא, ממילא אדם כזה יזכה לחיות כרוגע בלי כל הלחץ הזה של החיים, כי הרי מה הוא הגורם של הלחצים של הקשיים שעוברים עלינו ביום יום? הלחצים שיש, הדאגות שיש, וכי' הכול בגלל חוסר אמונה שלנו אם היינו בעלי אמונה, כל הרברים שהיו באים עלינו ההסתכלות שלנו הייתה אחרת, אם השם שלח לי את זה אז זה לטובתי גם אם אני לא רואה את הטובה, אבל אני בטוח בלב שלם שזה לטובתי, ממילא אדם שחי ככה, הוא אדם המאושר בחיים,

הבה נתחזק כולנו ביתר שאת וכינת עוז במיוחד בתקופה זו שנחרב ביתנו בגלל חסרון באמונה ועד היום אנו אכלים מחמת שלא חיזקנו את ליבנו כראוי וכיאה באמונה בהשם יתברך ובכח השנאת חינו אשר יסודה מחוסר אמונה בהשם,

ושנזכה לבניין בית המקדש במהרה בימינו
אמן ואמן שבת שלום

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

משולחן המלך

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרכי
התעלות "במדות טובות" והתענוגות דרך
איץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאגרי המסדות

צער קטן, לפעמים התשלום גדול

כפירה [מסות] מכורא שמשה רבנו נזף לבני נד, לכני
ראובן ולחצי שבט המנשה את ממלכת סיוון לנחלה (ל"ב,
ל"ג).

שבת מנשה נחלק לשתיים. חצית בחור ארץ ישראל
וחצית בעבר הירדן.

במדרש (פסיקתא וזוטרתא, במדבר, ע"מ ק"ט) מכורא
שהסיבה לכך היא בגלל שמנשה [בנו של יוסף וראש
שבט מנשה] הניח את הגביע באמתות בנימין וזוהי גורם
השבטים קרעו את בגדיהם לפיכך נקראה נחלת שבט
מנשה, חציה בארץ וחציה מעבר לירדן.

מנשה נשלח על ידי אביו [יוסף] לשים את הגביע באמתות
בנימין. כונת יוסף היתה לטוב, לתקן לאדם את חטאם,
ועם זאת עלה הדבר כעונש זה.

והדבר תגלם מכאן כמה חמורה ועד כמה מוקדשים
כאונאת רבנים [בצער שהאדם גורם לחבירו].

**מעשה יפה ראיתי בספר "חמדת שלמה" של המשגיח הרב
שלמה לוי שליט"א:**

בחור חסיד סלונים, היה לומד בישיבת סלונים וגורע
שמו כבודו מתמיד ורציני. זמנו היה מנוצל מאוד ואף בין
הסדרים היה מתמיד ושוקד על תלמודו.

בחור זה גיל והגיע לגיל השדוכין, וזה הוא לבחורה
צדיקה עם ראת שמים ומידות טובות ויחד הקימו ביתם
על ארץ התורה והיראה.

השנים חולפות, הימים עוברים והם עדיין לא זכו לפרי בטן.

הם הרבו בתפילות, בחזונוקם וגם הלכו לחופים מוכרים,
ניסו הם סוגי רפואות שונים ועדיין בוששה הישועה מלבווא.

בני הזוג היו כבר קרובים לשנות החמישים שלהם, עברו
כעשרים שנה מנישואיהם ואז נזכר האיש במעשה שזיה
בכחורו בישיבה.

בעזרתו של אחד הימים, בהפסקת צהרים שבת המדרש
לא מלא. ישב לו הבחור ולמד בחתומה עם עוד כמה
בחורים בודדים שישבו שם. עובדת העיקרון היתה מגיעה
כשענת הללו לנקות את בית המדרש והיא הגיע עם כמה
מילדיה הקטנים. **הואטוטים הקטנים כדורים של ילדים**
השתוללו והפישעו ללומדים הבוגרים בבית המדרש.

הבחור הזה שהיה מתמיד גדול, העיר לה פעם אחת
שהילדים שלה עושים הרבה רעש שהם משחקים וזה
מפריע לו להתרכז בסוגיה.

האשה המנקה שהעירה הפריע לה קצת ופגעה בה,
הפטירה לעברו: "הלואי שלא תזכר לעולם את טעמו של
צער גדול בנים".

כומנו הבחור חשב שהיא מכרסת אותו שמילדים שלו לא
יזיה לו **צער** ויגרלו בנות. כדור שבאמת היא לא חפצה
ברעות, אולם כאותו הזמן יכול להיות שכוחותו מותך כעסה
היתה לקלל כפשוטו.

ניסה הוא לברר אודותיה, התברר לו ש"ה היא עדיין בין
החיים. מיהר החסיד אליה והתנן שתמחל לו. היא מחלה
לו כמון וכל שלם, תוך כדי שהוסיפה וסיפדה לו שאחם
ילדים קטנים גדלו וצמחו להיות תלמידי חכמים מופלגים.

לאחר תשעה חודשים, זכו חסיד ורעייתו להיפגש בן זכר.

ומכאן נלמד כמה חשוב שלא לעצור אף אדם מירושלם, ואם
חלילה נכשלו וציעונו לבקש את סליחתו בוריות.

ובפרט בימים הללו להרבות באהבת חנם, במילים טובות
ובעין טובה על כל יהודי כי כל יהודי הוא יהלום.

האלה..." אז תיקח מים מהיאור, והמים שביאור
יהפכו לדם. רואים מכאן, שאפילו שהקב"ה אמר
לו שהאות האחרון, זה ש"ידו מצורעת כשלג",
יהיה עוד אחד, אחרון חביב, אחרי האות הזה. כך
גם, כשכתוב במכת בכורות "והיה הדם לכם לאות
על הכתים" – הכוונה ב"הכתים" לבתי המקדש.
כלומר, כשהקב"ה אמר "והיה אם לא יאמינו לקל
האות האחרון", שהוא "הבא ירך בחיקך", תבוא
מכת דם – כשהמים של היאור הפכו לדם. **מכת
הדם היא לאות' על ה'כתים', שהם בתי המקדש.**
**מכאן, שיש מושג של "אחרון" שאחריו יש עוד
אחרון.** אפילו שכתוב בנביא "גדול יהיה כבוד
הבית האחרון מן הראשון", יש אחריו עוד. ואיפה
ראינו זאת? במכת דם, שאמר לו הקב"ה "והיה אם
לא יאמינו לקל האות האחרון", עשה עוד מופת.

עכשיו נעבור לשאלה השנייה והשלישית – וודאי
שאנחנו קרובים יותר לקב"ה מכל שאר העמים.
הקב"ה הפך את עם ישראל לילב' של כל העולם,
כל העולם הם כלל האיקרים, ועם ישראל הם הלב
של העולם. מי מחיה את כל העולם? מי נותן להם
את החיות? הלב. עכשיו, נשאל **מה יותר חזק בנף,**
**האגרוף או הלב? האגרוף? כי הלב הוא איבר
חלש ורגיש. אבל מי מחיה הכל? הלב.** בלי לב אין
עולם. כך גם כל העמים אינם יכולים להתקיים בלי
הלב, בלי ירושלים שהיא הלב. עם ישראל הוא הלב
של כולם. אז גם מה שאתה שואל, על כך שישאל
לא אוכלים נבלות וטרפות ושקצים – וודאי שהם
לא אוכלים. הלב לא יכול לקבל דברים גסים, אלא
רק דברים עדינים, את הדברים הכי נקיים...

גרים. אנחנו כונים לנו וילות פאר בכל מקום. מכאן,
שאנחנו קרובים למלך העליון ואתם רחוקים ממנו.
שאלה שלישית – אתם לא אוכלים נבלות וטרפות,
גמל, ארנבת, שקצים ורמשים. אתם אוכלים רק
כבשים בני שנה ותרנגולות, ולכן אתם חלשים.
כולכם מלאים מחלות וכל מיני מרעין בישין, יותר
מכל שאר העמים. יש לכם המון בתי חולים... אז
מי יותר גיבור? אנחנו! תראו אותנו כל בוקר, איך
אנחנו אוכלים כיכר לחם שלם ואוכלים כל מה
שאנחנו רוצים. אנחנו הגיבורים. **סבא, אל תענה
לי, כי שאלתי אותך שאלות קשות כבדות, שאין
לך תשובות עליהן...** כעס רבי אליעזר, הרים אליו
את עיניו, וכו במקום הפך אותו לגל של עצמות...
כשנה מרגונו, החזיר רבי אליעזר ראשו ואמר, "ה'
אדונינו, מה אדיר שמך בכל הארץ – כמה תקיף
חילך דשמך, כמה חביבין מלי דאורייתא". ואז סיפר
רבי אליעזר לתלמידיו, "רעו לכם, פגשתי פעם את
אליהו הנביא, ושאלתי אותו את השאלות האלה
בדיוק, והוא גם השיב לי תשובות. תשובה ראשונה,
אמר לי אליהו הנביא זכור לטוב – הפסוק הזה,
'גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון' עוד לא
התקיים. נכון שנבנו שתי בתי מקדש, אבל לעתיד
לבוא הקב"ה מוריד בית מקדש שלישי, **שכלול**
משתי בתי המקדש שיהיו אחד על השני. הפסוק,
'גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון' מדבר
בדיוק על זה. כי את האחד כולם רואים וכולם
נהנים ממנו, ואין כיפוי בעולם. ואילו השני, רק מי
שיש לו עיניים ו'משקפים' מיוחדות, רק מי שהוא
קדוש, יכול לראות אותו. כך, שכל הפסוק בכלל
מדבר על העתיד ולא על ההווה". זה תירוצו שאין
כמותו. פלא פלאות. כך אמרו בישיבה של מעלה.
אבל יש גם תירוצו לפי הפשט – הרשב"א ועוד
גדולי עולם אומרים שזו בכלל לא שאלה, כי ראינו
כשהקב"ה אמר למשה רבנו שילך למצרים, אמר
לו שיתן לו שתי אותות. מה היתה האות הראשונה?
המטה. הקב"ה ציווה אותו, "השליכהו ארצה ויהי
לנחש". ואז, כשתאחז בזנבו, הוא יחזור להיות
מטה. האות השנייה היתה, "והיה אם לא יאמינו
לקל האות הראשון, יאמינו לקל האות האחרון.
הבא ירך בחיקך, ויוציאה מחיקו והנה מצורעת
כשלג. השב ירך לחיקך, ושבה כבשרה", אחר
כך כתוב, "והיה אם לא יאמינו גם לשני האותות

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב...

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אורט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שנים אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנהגה

שתיה קלה וחמה
לדוחות הלומדים

זוהר על הפרשה

**גוי חכם שאל שלש שאלות, ראשונה אם
בונה עוד בית מקדש**

אמר רבי אבא, אדכרנא מלך חדא, דשמענא מבוצינא קדישא, דשמע משמיה דרבי אליעזר נוכרתי דבר אחד ששמעתי מהגר הקדוש רשב"י ששמע משמו של רבי אליעזר הגדול. יומא חד, אתא לקמיה חד חכים גוי יום אחד בא לפניו אחד חכם גוי, אמר ליה סבא סבא אמר לו ושאל ממנו, זקן זקן שקנה חכמה, תלת בעינין (דף רכ"א ע"א) בעינא למתבע מגך שלש שאלות אני רוצה לשאול ממך. חד, דאתון אמרין דיתבני לכו בי מקדשא אחרא אחד שאתם אומרים שלעתיד במהרה יבנה לכם בית המקדש אחר שלישי, והא לא הוו למבני אלא תרי זמנין והרי לא הוכיחם לכם לבנות בית מקדש אלא שתי פעמים, בית ראשון ובית שני, בית שלישי (ובית רביעי) לא תשכח באורייתא אבל שלישי לא תמצא בתורה, והא מה דהוה ליה למבני, כבר אתבנון והרי מה שהיה לו לבנות לכם כבר נבנה לכם, ולעולם לית ביה יתיר ולעולם לא נזכר ככתוב ענין ביהמ"ק השלישי שהוא אחד יותר, דהא תרי בתי ישראל קרא לון קרא שהרי שני בתי ישראל קרא אותם הכתוב, וכתוב כך, (חגי ב) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון משמע האחרון הוא השני ואחרי האחרון אין עוד.

**שאלה שניה למה ישראל בצער יותר
מכל האומות**

ותו ועוד שאלה יש לי, דאתון אמרין, דאתון קרבינן למלכא עלאה, יתיר מכל שאר עמין שאחם אומרים שאחם קרובים למלך העליון יותר מכל שאר העמים, מאן דמתקריב למלכא מי שהוא מקורב למלך, איהו חרי תדיר (יתיר), בלא צערא, בלא דחילו, ובלא דחיקו א' הוא שמח תמיד מאוד. ב' הוא נמצא תמיד בלא צער. ג' ג"כ בלי פחד. ד' ג"כ בלי דוחק. והא אתון בצערא ובדחקה וביגונא תדיר, יתיר מכל בני עלמא והרי אתם לא אלא תמיד אתם נמצאים בצער ובדוחק וביגון תמיד יותר מכל בני העולם. ואנן לא אתקריבין לן צערא ודחקה ויגונא כלל ואנחנו לא מתקרב אלינו צער ודוחק ויגון כלל. אנן קריבין למלכא עלאה, ואתון רחיקין מגיה וא"כ נראה שאנחנו קרובים למלך העליון ואתם רחוקים ממנו, ועל דא אית לכו צערא ודחקה אכלא ויגונא, מה דלא אית לן ועל זה יש לכם צער ודוחק אכל ריגון, מה שלא יש לנו.

ממלכת הרשב"י

עיר וקדוש מן שמיא נחית

ב"א תשכח מפי זרעו

**שאלה שלישית למה ישראל חלשים
בגופם יותר מכל האומות**

ותו ועוד יש לי שאלה שלישית, דאתון לא אכלי נבלה וטרפה, בגין דתהוון בריאין, וגופא דלכוון להוי בכריאותא שאתם לא אוכלים נבלות וטרפות כשכיל שתויו בריאים והגוף שלכם יהיה בכריאות, אנן אכלינן כל מה דבעינן, ואנן תקיפין בחילא בכריאותא, וכל שייפין דילן בקיומיהו לא כן אנחנו, אוכלים כל מה שאנחנו רוצים נבילות וטרפות שקצים ורמשים וכו', ואנחנו חזקים בכח ובכריאות, והאברים שלנו בקיומם ובשלמותם. ואתון דלא אכלין, חלשין כלכו במדעין בישין, ובתביו, יתיר מכל שאר עמין ואתם שלא אוכלים כל התאוות הללו האסורים, אתם חלשים כולכם בחלאים רעים, ושכורים יותר מכל שאר העמים. עמא דסני לכוון אלהכון ככלא מכאן מוכח שאתם עם ששונא אתכם האלהים שלכם ככל ואין צד של אהבה כלל. סבא סבא, לא תימא לי מדי, דלא אשמעינך, ולא אקבל מגך זקן זקן אל תאמר לי שום תשובה על כל השאלות הללו כי לא אשמע ממך ואין על זה תשובה. זקיף עיניו רבי אליעזר, ואשגח ביה, ואתעביד תלא דגרימי הרים עיניו רבי אליעזר הגדול והסתכל בו והתבונן אם יצא ממנו איזו תועלת לעם ישראל, וכיון שראה שאין בו כבר צורך, נעשה גל של עצמות.

**אין דבר בתורה שלא יצא מפיו של
הקב"ה**

כיון דנח רוגזיה כיון שנח כעסו של ר' אליעזר, אהדר רישיה ובכה ואמר החזיר ראשו ובכה ואמר, כתוב, (תהלים ח) יהוה אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ. כמה תקיף חילא דשמא קדישא, תקיפא בכל ארעא כמה חזק ואדיר הכח של השם הקדוש חזק ואדיר בכל הארץ, וכמה חביבין מלי דאורייתא וכמה אהובים דברי התורה, דלית

בגין דא יפקון מן

תשכח לה באורייתא שאין לך דבר קטן ושאלה הקטנה ביותר וכן מעשה שנעשה בעולם שלא תמצא לו שורש ורמז בתורה, ולית מלה זעירא דאתיא באורייתא, דלא נפקת מפומיה דקודשא בריך הוא ואין לך דבר קטן שנמצא בתורה שלא יצא מפיו של הקב"ה. מלין אלין דשאל ההוא רשע, אנא שאלנא יומא חד חד לאלהו דברים אלה ששאל אותו גוי, אני שאלתי יום אחד את כולם מאלהו הנביא זכור לטוב, ואמר דהא במתיבתא דרקינא, אתסדרו קמיה דקודשא בריך הוא, ודכי הוא ואמר לי שהרי בישיבה של מעלה ברקיע נסדרו אלה הדברים ונשאלו לפני הקב"ה וכך היא התשובה עליהם.

התשובה לשאלה הראשונה

דכד נפקו ישראל ממצרים שכאשר יצאו ישראל ממצרים, בעא קודשא בריך הוא למעבד לון בארעא, כמלאכין קדישין דלעילא רצה הקב"ה לעשות אותם בארץ כמלאכים קדושים למעלה, ובעא למבני לון ביתא קדישא ורצה לבנות להם בית המקדש, ולנחמא ליה מגו שמי רקיעין, ולנטעא לון לישראל, נציבא קדישא, כגוונא דדיקנא דלעילא ולהוריד את בית המקדש מן השמים ולנטוע את ישראל נטע קודש כדוגמת הדיוקן של מעלה. דהא הוא דכתיב זהו שכתוב, (שמות טו) תביאמו ותטעמו בהר נחלתך. כאן אתר באיזה מקום במכון לשבתך פעלת יהוה. בההוא דפעלת את יהוה, ולא אחרא באותו מקום שפעלת אתה ה' ולא אחר. מכון לשבתך פעלת יהוה, דא זה בית ראשון. מקדש יהוה כוננו ידך, דא זה בית שני. ותרוניהו, אומנותא דקודשא בריך הוא אנן ושניהם אומנות ידיו של הקב"ה הם בעולמות העליונים.

**שני בתי המקדש נבנו בידי אדם ולכן
נחרבו**

ומדארגיוזו קמיה במדברא, מיתו וכשהרגיזו לפניו במדבר בחטא העגל ובמרגלים, מותו, ואכנס לון קודשא בריך הוא לבנייהו בארעא והכניס הקב"ה את בניהם לארץ. (אוליפו עובדיהו) וביתא אתבני על דא דבר נש, ובגין כך לא אתקיים והכית נבנה על ידי אדם ומשום כך לא התקיים. ושלמה הוה ידע, דבגין דהאי עובדא דבר נש לא יתקיים ושלמה המלך היה יודע שמשום שזה הבנין נבנה בידי אדם לא יעמוד, ועל דא אמר ועל זה אמר, (תהלים קכו) אם יהוה לא יבנה בית שווא עמלו בוניו בו, דהא לית ביה קיומא שהרי אין בו קיום. ביומיו דעזרא, גרם חטא, ואצטרכון אנון למבני, ולא הוה ביה קיומא בימי עזרא כבניו בית שני גרם החטא שנשאו נשים נכריות והוצרכו הם לבנות ולכן לא היה בו קיום, ועד כען, בגינא קדמא דקודשא בריך הוא, לא

זוהר על הפרשה

כלל. כך ישראל, למלכא קדישא קריבין, ושאר עמין רחיקין מניה כך ישראל למלך הקדוש הם קרובים ושאר העמים רחוקים ממנו.

התשובה לשאלה הג ישראל דומים ללב שהוא החלש שבאיברים

שאלתא אחרא ועל השאלה השניה מי הוא הקרוב למלך, דודאי אנו קרבינ למלכא עלאה, יתיר מכל שאר עמין כודאי שאנתנו קרובים למלך העליון יותר מכל שאר העמים, ודאי הכי הוא, דישאל עבד לון קודשא בריך הוא לבא דכל עלמא וכודאי שכך הוא שהרי ישראל עשה אותם הקב"ה כמו הלב של כל העולם, והכי אנו ישראל בין שאר עמין, כלבא בין שייפין וכך הם עם ישראל בין שאר העמים כמו הלב לעומת כל האיברים, כמה דשייפין לא יכלי למיקם בעלמא אפילו דגעא חדא בלא לבא כמו שהאיברים לא יכולים להתקיים ולחיות בעולם רגע אחד ללא הלב, הכי עמין כלחו, לא יכלין למיקם בעלמא, בלא ישראל כך העמים כולם לא יכולים לעמוד ולהתקיים בעולם ללא ישראל, כי ישראל הם גוף האילן העליון ושבעים אומות יונקים מן ענפי האילן ומשם ניזונים כל אומות העולם, ואוף הכי ירושלם בנו שאר ארעאן, כלבא בנו שייפין ואף ג"כ העיר ירושלים בתוך הארצות כמו הלב בתוך האיברים, ועל דא אידי באמצעייתא דכולי עלמא. כלבא גו שייפין ועל זה הוא באמצעו של כל העולם כמו הלב שהוא באמצע כל האיברים.

הלב נקי ומבורר מכל התחלואים והנגעים

ועל דא בבל שאר שייפין אית אבעבעין, שאת או ספחת, סגידו דצדעת ועל זה בכל שאר האיברים יש מחלות כמו אבעבעות שאת או ספחת או נגעי הצרעת, ללבא, לאו מכל הני כלום משא"כ בלב אין מכל אלה כלום, אלא איהו נקי ברידא מכלא, לית ביה מומא כלל אלא הוא נקי ומזוכך מכולם ואין בו מום כלל. כך קודשא בריך הוא נטיל ליה לישראל דאיהו נקי וברירו דלית ביה מומא כך הקב"ה לקח את ישראל שהם נקיים ומזוככים ואין בהם מום כמו הלב לגבי שאר האיברים על דא כתיב על זה כתוב, (שיר השירים ד) בלד יפה רעיתי ומום אין בד. אתא רבי יוסי, נשיק ידוי בא רבי יוסי ונשק את ידיו של ר' אבא, אמר, אילו לא אתינא לעלמא, אלא למשמע דא, דיי. אמר אילו לא באתי לעולם אלא לשמוע דבר זה היה מספיק לי.

ממלכת הרשב"י

עיר וקדיש מן שמיא נחית

התשובה לשאלה השניה ישראל דומים ללב שהוא הקיום והחיות

שאלתא אחרא ועל השאלה השניה מי הוא הקרוב למלך, דודאי אנו קרבינ למלכא עלאה, יתיר מכל שאר עמין כודאי שאנתנו קרובים למלך העליון יותר מכל שאר העמים, ודאי הכי הוא, דישאל עבד לון קודשא בריך הוא לבא דכל עלמא וכודאי שכך הוא שהרי ישראל עשה אותם הקב"ה כמו הלב של כל העולם, והכי אנו ישראל בין שאר עמין, כלבא בין שייפין וכך הם עם ישראל בין שאר העמים כמו הלב לעומת כל האיברים, כמה דשייפין לא יכלי למיקם בעלמא אפילו דגעא חדא בלא לבא כמו שהאיברים לא יכולים להתקיים ולחיות בעולם רגע אחד ללא הלב, הכי עמין כלחו, לא יכלין למיקם בעלמא, בלא ישראל כך העמים כולם לא יכולים לעמוד ולהתקיים בעולם ללא ישראל, כי ישראל הם גוף האילן העליון ושבעים אומות יונקים מן ענפי האילן ומשם ניזונים כל אומות העולם, ואוף הכי ירושלם בנו שאר ארעאן, כלבא בנו שייפין ואף ג"כ העיר ירושלים בתוך הארצות כמו הלב בתוך האיברים, ועל דא אידי באמצעייתא דכולי עלמא. כלבא גו שייפין ועל זה הוא באמצעו של כל העולם כמו הלב שהוא באמצע כל האיברים.

וישראל מתנהגו גו שאר עמין, כגוונא דלבא גו שייפין ועם ישראל מתנהגים בתוך שאר העמים כדוגמת הלב בתוך האיברים. לבא איהו רכיף וחלש, ואיהו קיימא דכל שייפין שהרי הלב הוא רך וחלש, והוא הקיום והחיות של כל האיברים, לא ידע מצערא ועקא ויגונא כלל, אלא לבא. דביה קיימא, דביה סוכלתנו וכל אבר ואבר לא יודע מצער ודוחק ויגון, אלא רק הלב שבו הקיום והחיות ובו התבונה, משא"כ שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל ושאר האיברים לא מתקרב בהם מכל האמור לעיל, דהא לית בהו קיימא, ולא ידעין מדי שהרי אין בהם קיום וחיות ולא יודעים דבר. כל שאר שייפין לא קריבין למלכא כי כל שאר האיברים לא קרובים למלך, דאיהו חקמתא וסוכלתנו, דשריא במוחא שהוא החכמה והתבונה השורים במוח, אלא לבא אלא רק הלב, ושאר שייפין, רחיקין מניה, ולא ידעין מניה כלל ושאר האיברים רחוקים ממנו, ולא יודעים ממנו

הוא בעלמא ועד עכשו הבנן הראשון של הקב"ה לא היה בעולם, ולזמנא דאתי כתיב ולעתיד לבא כתוב, (תהלים קמז) בונה ירושלם יהוה, איהו ולא אחרא הוא ולא אחר. ובניינא דא אנו מחכאן, ולא בניינא דבר נש, דלית ביה קיימא כלל ולבנן הזה אנתנו מחכים ולא לבנן שנבנה בידי אדם שאין בו קיום.

לעתיד לבוא יוריד הקב"ה בית ראשון ושני כאחד מלמעלה

בית ראשון, ובית שני, יחית לון קודשא בריך הוא כהדא מלעילא בית ראשון ושני יוריד אותם הקב"ה יחד מלמעלה. בית ראשון באתכסיא בית ראשון בכיסוי כנגד הבינה המכוסה, ובית שני באתגליא ובית שני בגלוי כנגד המלכות. תהוא בית להוי באתגליא, דאתקרי בית שני אותו בית שיהיה בגלוי שנקרא בית שני, דיתחזי לכל עלמא אומנותא דקודשא בריך הוא שיתראה לכל העולם אומנותו של הקב"ה, תדור שליט, ודעתא דלבא בבל קיימא ואז תורה השמחה שלימה וברצון הלב קיומו.

ההוא בית ראשון באתכסיא אותו בית ראשון שהוא בכיסוי, אסתלק לעילא, על גבי דההוא דאתגליא עלה במעלתו למעלה על גבי אותו הבית השני שהוא בגלוי. וכל עלמא יחמון, ענני יקר דסתור על גבי דההוא דאתגליא וכל העולם יראו את ענני הכבוד שמסוככים על אותו הבית שבגלוי, ובגו דאנון ענני, הוי בית ראשון, בעובדא טמירא וכוך אותם העננים יהיה בית ראשון כמעשה נסתר, דסליק עד רום יקר שמייא, שעולה עד רום כבוד השמים ובניינא דא אנו מחכאן ולבנן הזה אנתנו מחכים, וא"כ כל הפסוק של גדול יהיה הבית הראשון מן האחרון חזר על ביהמ"ק השלישי שהוא יהיה כ' קומות.

הקב"ה יבנה את בית המקדש השלישי שלא היה בנין כזה בעולם

ועד כעו, לא הוה בעלמא ועד עכשו לא היה בעולם כדבר הזה שירד ביהמ"ק מלמעלה, דאפילו קרתא דירושלם לא ליהוי אומנותא דבר נש ואפילו העיר ירושלים לא תבנה ע"י אומנות ידיו של אדם, דהא כתיב שהרי כתוב, (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יהוה חומת אש סביב וגו'. אי לקרתא כתיב הכי, כל שכן ביתא, דאיהו דיוקא דיליה אם על העיר כתוב כך שתדן מן השמים, על הבית שהוא הדירה של השכינה לא כ"ש. ועובדא דא, הוי אתחזי למחוי ברישא ומעשה זה של בנן בית המקדש היה ראוי להיות בתחילה, בד נפקו ישראל ממצרים כאשר יצאו עם ישראל ממצרים, ואסתלק עד לסוף יומין, בפוקנא (דף רכ"א ע"ב) בתראא ונדהה עד לסוף הימים בגאולה העתידה.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל "שרפי הקודש"
ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

יהודי צדיק ונשרפו רגליו. היתה זו עת מלחמה, וכשלקחוהו לבית החולים, היה בית חולים בירושלים רק בחדר הצופים, בהיות הבוקר, אימו, שרגילה היתה שכנה בא אליה, ראתה שהוא לא מגיע, והחלה שואלת את הסוככים, "היכן בני?" אך אלה שתקו, ולא אמרו לה שהוא נכווה ברגליו.

בינתיים, בבית החולים, אמרו הרופאים שאי אפשר לרפא את הכוויות שיש לו, וכי תוך יום-יומיים הוא הולך ח"ו מן העולם. כיון ששמע כך, סיפר לאימו את כל המעשה, ואת מה שאמרו לו הרופאים ל"ע.

בכתה האם ואמרה, "מה עשה בני שכך נהיה לו? שום עבירה לא עשה מעולם".

באו אליה בחלום, ואמרו לה, "וכי את יודעת חשבונות שמים? כך וכך עשה בשוגג בגלגול הקודם, ועכשיו הוא צריך תיקון לזאת".

כשהקיצה האם מחלומה, הלכה לראש הישיבה, מו"ר רבי יהודה זצוק"ל, ושאלה אותו: "מי שעושה עוון כך וכך, מה דינו?"

"שריפה", אמר ראש הישיבה.

סיפרה לו אז האישה את החלום שחלמה. תיקף ומיד, לקח ראש הישיבה ספר "לשון חכמים" והלך לקרובו הנ"ל ועשה עמו וידיו על אותו חטא. אחרי יום יומיים יצא בריא מבית החולים, וחי עוד עשרים ואחת שנים.

סיפר מורנו הרב שליט"א שכאשר היה אברך צעיר, ראש הישיבה אסף את כל האברכים בישיבה ואמר להם שבאו לאחד מחכמי הישיבה בחלום ושאלו אותו מדוע אין מספיק יראת שמיים בישיבה, ואמר ראש הישיבה שהסיבה שבאו לאותו חכם, מכיון ש"פורת יוסף" כולם צדיקים, ולכן, ביקש רה"י - אני מבקש מכל אחד מכם דבר ראשון שיהיה יראת שמים בכם, שבכל דבר שתתקלו בו תחשבו - האם זה רצון ה' או לא, האם זה עושה נחת רוח לקב"ה או לא. וממילא אם יעשה כך אזי תבוא

של שבת ולומר תפלה זו מילה במילה, בלחט ובהתרגשות רבה, בנעימה של דביקות וכיסופין, עד שכל הלכבות רעדו לקולו הכוקע מחביוני הנשמה.

עם חכם בן ציון

אף לכל אדם שניצול מצרה כלשהי היה מייעץ לומר תפלה זו במקלות-עם ועדה. כשנולד תינוק ראשון לאחד מתלמידיו לאחר שמונה שנות ציפייה, הורה לו להגיד ברכים "נשמת כל חי". אף בכרית המילה של אחד מנכדיו ציווה לחון, שליח הציבור, לקרוא בנעימה נשמת כל חי...

מעשה גלגול נשמה עם מרן רבי יהודה

צדקה

ראש הישיבה, מו"ר רבי יהודה צדקה זצוק"ל, סיפר על אחד מבני משפחתו שהיה צדיק גדול, והיה משכים כל לילה בחצות. אימו של אותו יהודי צדיק ביקשה ממנו, שכל בוקר יבוא ויאמר לפניה את ברכות השחר, כדי שתענה אמן עליהן. וכך היה, שכל בוקר היה הולך במיוחד לאימו ומברך לפניה ברכות השחר.

והנה, באחד מימי החורף הקשים, הסיקו את התנורים, ונתפסה האש באותו

המשך מעשיות על מרן ראש ישיבת פורת יוסף הגאון הגדול רבינו יהודה צדקה זיע"א

ברכה משולשת

"יש להוציא מן הפה כל ברכה בשלושה שלכים" נהג רבי יהודה צדקה זצ"ל להרגיל את העם. "פותחים בשלוש תיבות הראשונות 'ברוך אתה ה', ואז עושים אתנחתא, כדי לכוון יפה במילים האלו כפשוטן, בכוננת הלב, שאנחנו, קרוצי חומר, מברכים בלשון נוכח לעילת כל העילות. אחר ממושיכים ואומרים שלוש תיבות שניות 'אלוקינו מלך העולם', ושוב עושים אתנחתא ומכוונים כראוי לקבל עלינו אלוקותו ית' ולהמליכו על עולם ומלואו. לבסוף, משלימים את גוף הברכה 'שהכל נהיה בדברו' וכדו', בנתינת שבח והודיה להקב"ה על החסד והטוב שגמל איתנו.

במיוחד, היה משגן סדר זה לתינוקות של בית רבן, והדבר נקלט היטב בתודעתם ונבלע בדמם.

כדי להמחיש את הדברים, הוסיף ראש הישיבה, אדם כשקונה חליפה הוא בודק ומממש האם החליפה מתאימה לו, על אחת כמה וכמה שצריך האדם לבדוק את עצמו - כיצד היתה ברכתו, הטובה היא או לא? האם ברכתו נשמעה מילה במילה, מבלי להשמיט אותיות או לא? האם ברכתו הייתה בכוננה?..

נשמת כל חי

תפילת "נשמת כל חי", אותה חיבר התנא רבי שמעון בן שטח, היתה מן התפילות האהובות ביותר על מורנו, רבי יהודה צדקה זצ"ל. עד זקנה ושיבה, כל עוד עמדו לו כוחותיו, הירר והשתדל לעבור לפני התיבה בשחרית

עם חכם שלום כהן וחכם מרדכי אליהו

שרבינו ראש הישיבה היה עובר בין האברכים ואומר 'משבר הכספים יעבור... השאלה מה נזכה לאסוף רחניות בזמן זה', וכך היה מתוך את כולם לבזז לענייני העולם הזה. ופעם סיפר על

חכם אחד בישיבה שהיה עשיר גדול, ופנה לרבינו עזרא עטייה, שידורו את הדרך כיצד יזכה לעולם הבא כמו חבריו - שלומדים מתוך הדחק, דבר שיש בו מעלה לאין ערוך ממי שלומד שלא מתוך הדחק. השיבו רבי עזרא, שמלבד צידקותיו שעושה, לא ישען על משענת הגב של הכסף כשעת לימודו, וכך היה מנהגו של רבינו ראש הישיבה שבשעת הלימוד היה כאריה, בבחינת "למיימינים בה סמא דחיי" ולא היה נשען או נסמך, אלא כל כולו ספן בתוך הלימוד.

כשמורנו הרב שליט"א היה גר ברחוב עמוס, חשב לקנות איזה חדר נוסף ששימש כמכולת בצמוד לביתו, כדי להתרחב מעט. שאל על כך לגרביצ' ואישר לו, ואף חישב לו איך לקחת הלוואות בשקלים ובדולרים ואיך להחזיר.

אולם כאשר נודע לרבינו הגר"י צדקה מהעניין, אמר רבינו למורינו הרב שליט"א שאם יש לו בטחון בשם ה' שבכל עת יזמין לו ה' את מחייתו ומקום מושבו, לא יתעייף ויבזבז את זמנו על דבר שאינו זקוק לו מאוד לעת עתה.

ואכן כך עשה מורינו הרב, שלא קנה את החדר הנוסף, ובסיעתא דשמיא הקב"ה דאג לכל צרכיו.

עם הרב נאה

רבי אברהם חיים נאה, 'בעל השיעורים', ראש הישיבה היה מאוד אוהב אותו. הוא היה רב של שכונת הכוכבים, אע"פ שהיה אשכנזי חסיד חב"ד שנוגד בחברון. הרב נאה היה גאון אדיר וחבר הרבה ספרים. לפני כן הוא הלך לבוכרעה ונהנה שם תורה, ישיבות. בתי דיין. חזר לפה והיה דורש בבוכרית. סיפר ראש הישיבה שכאשר באו לפה עשירים מבוכרעה וראו שר' אברהם חיים נאה, חי בעוני גדול, רצו להעשיר אותו. אך לא היה מוכן לקבל, ואמר איך שכן אדם הגיע כה ילד.

לאזכרה של קרובים, היה אומר רה"י, "תקח חמש בחורים שיכתנו על המסכת בע"פ, ותשלם להם, ורק אז אני אניע".

צורת הלימוד בסדר עיון היתה עמקנית מאוד, שכאשר היה לומד את הגמרא היה צריך להבין את למה לא הסביר כמו רש"י, וכאשר היה לומד

עם חכמי פורת יוסף בציון רשב"י מירון בשנת תשכ"ז

רש"י היה צריך לעלות לבד על קושיית התוס'. כשלומד תוס' - להרגיש את המהרש"א. חכם בן ציון אבא שאול היה שואל אותם: "חלמתם כלילה על הלימוד?" אם לא, אין לכם מה לעשות אצלי! ואמנם הבחורים היו מאושרים, מכיון שידעו שהרבה באמת דואגים לבחורים והכל לשם שמים, שמעולם לא חיפשו את כבודם וטובתם, אלא את טובת הבחורים בלבד.

מורנו הרב שליט"א באהבתו הגדולה ומחמת הקשר העצום שהיה לו עם רבינו זצ"ל, היה הולך מידי יום לראותו וכשלא היה מספיק לראותו בישיבה היה הולך לביתו, ופעמים שהרב היה הולך לנות, אבל הורה לרבינו להכניס את מורנו הרב גם כשהוא ישן...

בתקופה מסוימת לא היה משכורות לאברכי הישיבה בפורת יוסף. רבינו זצ"ל סיפר

החכמה כמו שכתוב "יהיב חכמתא לחכימין". דבר שני - שיהיו לכם מידות טובות לא תהיו גאווניים, כעסנים, והמבוכה האמיתי הוא בבית. וידוע שמי שמכיר הכי טוב את האדם זו אשתו, שכחון האדם מתכחש ולכן הוא מתנהג יפה, אבל בבית כבר מכירים אותו, ושם זה המבוכה.

סיפר מורנו הרב שליט"א על רבינו יהודה צדקה שכאשר היה מגיע בחור להתקבל לישיבה, רה"י היה מקבל אותו ולא משנה כיצד הוא נראה, מכנסים קצרות, כיפה סרוגה, הבחורים היו מתבישים בזה, אך היום, סיפר מורנו הרב שליט"א, הם יצאו גדולי עולם, מכיון שהם משקיעים כוחות גדולים בלימודם. אצל רה"י לא היה משוא פנים. הוא היה אומר, "פה זה בית חולים, כולם נכנסים, כולם לומדים". והיה עמל על הבחורים לדומם אותם בתורה וירא"ש.

דוקא אצל הבחורים היה מכניס את כל החפץ ללמוד תורה, אולם לכולל האברכים לא היה מכניס ראש הישיבה את כולם. מי שלא התיישר מספיק בישיבה ולא היה תלמיד חכם, היה תופס אותו ואומר לו בצורה יפה, "אתה - מתאים לך להיות מייצר תפילין", "אתה - מתאים לך להיות מורה". וכן כיוצא בזה, והכל בעדינות בחוכמה. כולו היה אמת לאמיתו.

בפורת יוסף, בכל חצי שנה, היו מסיימים ארבעים חמישים דף במסכתות של סדרי נשים נויקן. אחה"צ, היו לומדים בבקאות מגילה ותענית, ובכל חודש-חודשיים היו מסיימים מסכת. גם לימוד הבקאות לא היה קל מידי,

והיו נבחרים עליהם גפ"ת. ולדוגמא, מביא מורנו הרב, שכאשר נולד בנו הראשון, התקשר אליו רה"י הרב יהודה צדקה ואמר לו, "בעוד שבוע יש מבין מסכת קידושין גפ"ת ומהרש"א בבית הכנסת אלומים. והבחורים הם מרן ורבנן רבינו עובדיה יוסף וחכם בן ציון אבא שאול ואני". יש לציין שבהוראת רבי יהודה צדקה היו עורכים ברייתות או אחרי הנצה"ח או בשעה אחת בצהריים, ולא על חשבון הסדר. וכן לא קרוב לשקיעה. ובאותו יום של הברית בערב - הייתה בחינה.

ואמנם היו מקבלים ע"ז סכום כסף, אבל הכסף הגיע לאחר עמל רב. לדוגמא, פעם אחת השאלה הראשונה הייתה: "תאמר לי את המשנה הראשונה בע"פ". שאלה שניה "תאמר לי כמה פעמים כתוב 'אין כין' במסכת".

כאשר בעלי בתים היו רוצים להביא את רה"י

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

המשך הלכות בין המצרים

הדין לעשות חתונות בימים אלו מ"ז בתמוז עד ר"ח אב, אמנם כתב בחזו"ע (תעניות עמ' קמ) שאינו סימן כ"כ טוב לכן עדיף לדחותם לאחר ימי בין המצרים, ולאשכנזים הנוהגים כדעת הרמ"א (שם) אסור מ"ז בתמוז.

האם מותר לקנות כלים חדשים בבין המצרים?
כשו"ע (שם סעי' ז) כתב שרק לאחר ר"ח אב יש להחמיר לא לתפור ולקנות בגדים חדשים, אמנם כתב הגר"ח פ' שיינברג (קונטרס רשימות עמ' כג, סד) שאינו שייך בכלים משום שלא מברכים שהחיינו על כלי חדש כיון שאין לו בו כ"כ שמחה ולכן מותר לקנותם אף לאחר ר"ח אב, [אמנם על בגדים שמברכים אין לקנותם], אמנם על רהיטים כתב להחמיר משום שנראה כציור וכיור.

ממתי איסור אכילת בשר ?

כשו"ע (שם סעי' ט) הביא ג' דעות י"א מיז' בתמוז, וי"א מר"ח אב, וי"א משבוע שחל בו, וכתב בחזו"ע (שם עמ' קסט) שהמנהג הוא מר"ח אב לא לאכול בשר, אמנם המקובלים מחמירים מיז' בתמוז.

ממתי יש איסור תספורת בבין המצרים ?

כתב בשו"ע (שם סעי' א) שרק בשבוע שחל בו יש איסור תספורת, אמנם בשנה שאין שבו שחל בו נוהגים שבוע לפני כן לא להסתפר כדי שלא יכנס לתשעה באב כשהוא מסופר (בא"ח ש"א דברים הי"ב), ומנהג המקובלים לא להסתפר מיז' בתמוז.

האם מותר לערוך שמחה בימים אלו ?

לערוך תנאים [וורט] מותר אף אחרי ר"ח אב שמא יקדימונו אחר [ברחמים], ונכון לעשות זאת בלי סעודה (שו"ע סי' תקנא ס"א ובילקו"י ארבע תעניות עמ' קפה).

האם מותר לשמוע שירים בסעודת מצווה כגון ברית מילה, פדיון הבן, בר מצווה וחתונה ?

לדעת הרמ"א (סי' תקנא סעי' א) אין לעשות בימי בין המצרים חתונה, וכן דעת הפוסקים האשכנזים להחמיר אף בשאר סעודות מצווה שלא להשמיע בהם שירים, אמנם בריקודים לכד יש שהקלו (הביא בשו"ת משנה הלכות שכן הורה הגר"מ פיינשטיין), אמנם בחזו"ע כתב (תעניות עמ' קנא - קנד) שנוהגים להקל בשירה ובזמרה ובכלי נגינה, ולא כהיעב"ץ (הובא בספר יפה ללב ח"ב סי' תקס ס"ק ז), וכתב בכה"ח (סי' תקנא ס"ק מ) שבמקום שנהגו היתר יש להם על מה שיסמוכו.

ולענין שמחת בת מצווה לגבי שאר השנה כתב בבא"ח (ש"א פרשת ראה אות יז) שלא נהגו לעשות לה סעודה אלא תהיה שמחה ותלכש בגדי שבת, אמנם כתב ביכ"א (ח"ז סי' כט אות ד) שנהגו לעשות סעודה וכתנאי שיהיה בצניעות ולהרבות בהתעלות לעבודת ה' לדומם את הילדות להתקדם בעבודת ה' ולעודד כמה זה זכות לעשות את רצון ה' ולהיות עבדים שלו. מ"מ לכו"ע אין לזה דין של סעודת מצווה, לכן אין לעשות בת מצווה עם כלי נגינה בימים אלו. כתב בשו"ע (סי' תקנא סעי' ב) שמותר מעיקר

מעשה בירחודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

שאלה: ראוין החנה את רכבו בסמוך לשטיבלאך ונכנס למנחה ומעריב, לאחר התפילה הודר ראוין לצאת לפגישת עסקים וחופה אך להפתעתו גילה כי רכבו חסום על ידי רכב אחר שחנה שלא כדין, בנסיון לחלץ את רכבו שכר ראוין את הפנס והמראה של הרכב החוסם כעת תוטבע הרכב החוסם את ראוין על הנזק שנגרם לו.

תשובה: ראוין לא צריך לשלם על הנזקים שעשה אם לא הדין ככוונה.

הנימוק: בגמרא ב"ק כז: מביא שיש מחלוקת אם אדם יכול לעשות דין לעצמו כשזוהי את חבירו מזיק אותו או שאינו יכול לעשות דין לעצמו וחיוב לתבוע אותו כבי"ד כדי שימנע אותו מלהזיקו. ובגמרא שם מביא דלמ"ד עביד איניש דינא לנפשיה [יכול אדם לעשות הדין לעצמו] היינו אפילו אם אינו מפסיד אם ימתן לתבוע את המזיק בבית הדין, אבל אם הוא מפסיד אם ימתן עד שיתבענו בבית דין בזה לכולי עלמא יכול אדם לעשות דין לעצמו. ובשלחן ערוך סימן ד פסק שגם כשאינו מפסיד אם יתבע אותו כבי"ד אפילו הכי יכול הוא לעשות הדין בעצמו [ע"ש התנאים לכן אכמ"ל].

עוד איתא שם בבביתא "הממלא חצר חבירו כדי יין וכדי שמן, בעל החצר משבר ויוצא משבר ונכנס" היינו כין שבעל החביות חסם לא את הדרך ואינו יכול ליכנס לביתו יכול בעל החצר לשבור את החביות כדי ליכנס לביתו וכ"פ השו"ע סימן שעט ס"ד שולחן ערוך חושן משפט הלכות נזיקין סימן שעט סעיף ד

הרי שמילא חצר חבירו כדי יין ושמן, אפילו הכניס ברשות, והוא יכול קבל עליו בעל החצר לשבור, ה"ז נכנס ויוצא כדרכו, וכל שישתבר מהכדים בכניסתו וכיצאיתו הרי הוא פטור עליהם, ואם שברם בכוונה, אפילו הכניסם בעל הכדים שלא ברשות, ה"ז חייב, ולפי"ז בנידון דידן שבעל הרכב החסום לא שבר את הפנס והמראה בכוונה אינו חייב לשלם כיון ששבר ויצא כדין.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

מה מתווה את היינו?

"כתוב בפרכתנו 'זמקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאוד, ויראו את ארץ יעזר ואת ארץ גלעד והנה המקום מקום מקנה. ויבאו בני גד ובני ראובן ויאמרו אל משה ואל אלעזר הכהן ואל נשיאי העדה לאמר, עטרות ודיבון ויעזר וגמרה וחשבון ואלעלה ושכם וגבו ובען, הארץ אשר היכה ה' לפני עדת ישראל ארץ מקנה היא ולעבדיך מקנה. ויאמרו אם מצאנו חן בעיניך יותן את הארץ לעבדיך לאחוזתה אל תעבירנו את הירדן" (במדבר לב, א - ה).

בני גד ובני ראובן משום המקנה הרב שלהם כביכול מוותרים על נחלתם בארץ ישראל, לכאורה מוותרים הם על הקדושה על הרוחניות בעבור הגשמיות, **יש לחיות החפץ שהרוחניות תתווה את דרכינו בחיים תקבע את מקום מגורינו את עסקינו את הווי חיינו.** בני גד ובני ראובן, הגשמיים התוותרו להם את הדרך ולכן נתבעו על כך. ומכנה אותם המדרש (כ"ד מטות, ט) "זל כסיל לשמאלו" הם בני ראובן ובני גד שעשו את הטפל עיקר ואת העיקר טפל שחיבכו את ממונם יותר מנפשם. **וכן משמע בכתוב,** כשכני גד וראובן ניגשו למשה אמרו לו: "גדרות צאן נכנה למקננו פה וערים לטפנו" (במדבר לב, טז) - הם הקדימו צאן לטף משמע שהצאן והבקר חשוב להם יותר מטפם וילדיהם, לעומתם משה אומר להם: "בנו לכם ערים לטפכם וגדרות לצאנכם" (כ, כד) - משה מקדים את הטף לצאן, רוצה לומר להם מה יותר חשוב ועיקר, הכית המשפחה הרוחניות חשובים יותר מהחומריים.

על משה נגזר בחטא "מי מריבה" שלא יכנס לארץ, אבל משה לעומתם היה מוכן להיכנס לארץ ישראל אפילו כמו עוף. דרש ר' שמלאי: "מפני מה נתאווה משה להיכנס לארץ ישראל וכי לאכול מפריה ולשבע מטובה הוא צריך, אלא כך אמר משה הריכה מצוות נצטוו ישראל ואינם מתקיימים אלא בארץ ישראל אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולם על ידי" (סוטה יג). - הקדושה, הרוחניות הם המתווים **למשה את רצונו, את המקום בו יגור ואת דרכו בחיים,** זה שצריך לדעת לא החומר ועיניו העולם הזה קובעים אלא התכלית הרוחנית, התורה והמצוות.

סיפר הגה"ק בעל ספר התניא: פעם בצעירותי נסעתי אל מורי ורבי המגיד ממזריטש זצ"ל זה היה בימות החורף, והיה אז קור גדול, ושלג כבד, והגעתי לאכסניא אחת של איש ירא שמים, סיפרתי לו שאני תלמידו של המגיד ממזריטש, ואז הוא קיבלני בכל הכבוד, ונתן משקה חם לשותות והשיב את רוחי, שאלתי אותו כמה שנים אתה נמצא במלון הזה, אמר לי זה עשרות שנים אני כאן, שאלתיו היש לכם מניין להתפלל בשבת ולקרוא בתורה? השיבני לא, ורק לימים הנוראים אני נוסע לעיירה הסמוכה ושוהה שם עד לאחר החגים.

היה ניצוץ הזהב מבריק למרחוק, וכל הדואים, העוברים והשבים השתוממו מיופי הכלים וזוהרם מרהיב עיין, וקול נשמע עד בית המלך כאשר נמצא מראה מפואר שכזה באמצע המדבר, וישלח המלך את משנהו שיבוא בדברים ויפס את הערבי להביאו אל ארמון המלך יחד עם כל הכלים האלה, וכשבא המשנה אצל הערבי שחק הערבי על דבריו לאמר וכי מה יעשה המלך בכלים אלו? והלא אין למלך הדגל תרנגולים להאכילם ולא חמורים או שדות לחרישה וזריעה? ענה לו המשנה, אף על פי כן, כלים אלה צריכים למלך, ואם תבוא אליו יתן לך משאלות לכך בעושר וכבוד. ויאות הערבי ויבוא אל המלך עם כל הכלים שמצא, והמלך כיבד אותו מאוד במאכל ובמשתה וירכ תפארתו במלבושי כבוד ויקר, ויאמר לו שוב נא אלי בעוד שבוע ימים ואז אתן ואשלם לך את מחיר הכלים האלו. כשבא הערבי לאחר שבוע הכניסו לתוך ארמונו, והנה רואה שאותה תבנית של אדם ששם בגינתו להכריח הציפורים אותה תבנית היא של מלך וכידו שרכיט זהב עומדת באמצע הארמון במקום המכובד ביותר, ואותו המגש העשוי מזהב ומפז והכוסות המסודרים סביבו שם המלך משקה מתוק העולה על שולחן מלכים לכבד בו את השרים. ואותה חתיכת בד הארוכה המשובצת מרגליות מונחת על כתפי המלך כגלימה מפוארת, והחתיכה היקרה המשובצת באבנים טובות מונחת בפינת הארמון לא בשביל הכקר אלא מונחים בה כל בגדי הפאר של המלך. ולאחר שהסביר המלך יפה לערבי את יעודם וערכם של הכלים נבהל מאוד. על אשר המיר כבודם בקלון וכיזה אותם להשתמש בהם לצורך חול, והמלך אמר לו, מעתה שבה עימדי ואלמדך בינה, תילמד חכמה ודרך ארץ, ודע ערך יקרת הכלים האלה שמצאת ושכרך הרבה מאד.

הנמשל: צריך להשתמש בחומריה לצורך התכלית לא לחפץ, אותו רועה צאן ערבי השתמש עם התכלית, עם האוצר הרוחני הגדול הזה לצורך בהמותיו ותרגולותיו, צריך לחיות כמו "מלך" ולדעת לנצל את העולם הזה לצורך התכלית, לא לבזבז את האמצעים הניתנים לנו לדיק, לצורך עולם חולף, יש בעולם הזה הרבה אוצרות וצריך לנצלם כראוי.

שנו כאבות (ב, ח) "מרכה נכסים מרכה דאגה" ונראה לכאור - הדאגה באה מפני שעכשיו הנכסים מתושים לך את חייך, לא אתה קובע את דרך חייך, אלא נכסך המרובים, מפני שהם קובעים לך היכן תגור לאן תלך מתי תבוא, אדם לא בן חורין לעשות את הדברים שבאמת רוצה לעשותם אם יודע שיכול להפסיד נכסיו, מפני שההפסד גדול, ממילא כל מעשיו תלויים בנכסיו המרובים. - ומזה באה דאגתו ודו"ק.

משל לאדם הרוכב על סוס אל יתן לסוס להנהיגו, שאם בן יכניסו לתוך שדות, יקחו להרים למקומות ללא דרך וישוב, לתוך יערות מקום ליסטים וחיות רעות, אבל אם הוא זה המנהיג את סוסו, הוא האוחז ברכס השלטון הוא יודע כיצד ולאן להוליכו, הוא יודע כיצד להשתמש עם סוסו - עם הגשמיות להדריכו בדרך ישרה. (מעובר מספר אור ההר)

אמרתי לו וכי כך נאה ליחודי, שכל הזמן יתפלל ביחידות ולא ישמע קדיש וקדושה וברכו, ולמה שלא תלך לדור בעיירה ההיא? ומאין תהיה פרנסתו? שאלני, שאלתי אותו, כמה כעלי בתים יש בעיירה ההיא? אמר לי, יותר ממאה משפחות, אמרתי לו כשכיל מאה משפחות יש לקב"ה לתת להם פרנסה ולך ח"ו אינו יכול להזמין פרנסתו? הוא שתק. לנתי שם כלילה ההוא, בבוקר השכם ראיתי שליד המלון עומדות עגלות מלאות דהיטים וחפצים ומטלטלים, שאלתי אותו מה זאת? שמעתי בקול כבודו ואני נוסע מיד לעירה לדור שם.

מי קובע את מקום מגוריו? ההתעלות הממונית או ההתעלות הרוחנית, **אותו בעל בית מלון הבין וכי כל ימיו יעברו עליו ללא קדיש ללא מנין וספר תורה, אז מה תכליתו בחיים?** וכי עולם הזה כלכל, וכי בשביל העולם הזה יפסיד את העולם הבא, דבר שלא יהיה. - זוהי לכאורה היתה התביעה על בני גד וראובן.

הבן איש חי מספר משל לערבי אחד שכל ימיו גדל בארץ מדרב שוכן בתוך מאהל, חי בין עדרי צאן ובקר וכל עיסקו חרישה זריעה וקצירה, לימים התגלה לו בתוך מערה במדבר אוצר גדול ויקח את כל האוצר בשקו ויביאו לאוהלו, ויקרא לאשתו, ראי נא רעייתי את אשר מצאתי מטמון גדול, ויוציא מתוך השק תיבה גדולה של זהב משובצת אבנים טובות ומרגליות ויאמר לה בתמימותו, הנה תיבה זאת מתאימה לתת בה מספוא לחמורים כדי שלא תתפור הנה והנה, ויוציא עוד מן השק מגש מזהב ופז ובשפתו כוסיות משובצות באבנים טובים, ויאמר לאשתו זהו כלי חשוב אשר יאכלו ממנו התרנגולים והעופות מזון ומים למען שכל תרנגול יאכל לכדו ולא ינקרו זה את זה בעת אכילתם, ויוציא מהשק חתיכת בד יקרה מתכלת וארגמן משובצת במרגליות נופך ספיר ויהלום אורכה חמש אמות, ויאמר חתיכה זאת מיועדת בודאי לקשור בו צוואר הפרה החורשת, ויוציא עוד מאמתחתו תבנית אדם זהב טהור בצורת מלך היושב על כסאו ושרכיט הזהב בידו, זה בודאי שייך להיות יושב בתוך הגינה כדי להכריח במקלו אשר בידו כל עוף כנף לבלתי יאכלו מהזרעים. ויעש הערבי כאשר דיבר, וישם את כל הכלים שמצא במקומו, אחד אצל התרנגולים אחד אצל הבקר אחד בגינה, ובזרחה השמש על כלי פאר אלו

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ווד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מורדי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

שרה בת נעמי

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת מטות מסעי

"ונס אל אחת הערים האלה וחי - מנוסה לעיר המקלט"
ילדים יקרים, בתמונה זו הוטמנו 15 פריטים מיוחדים הקשורים
לפרשת השבוע, האם תצליחו לגלות את כולם?

הפריטים שעליכם לחפש:

רשימת הפריטים:

חרב - נשק למלחמה נגד מדין
חנית - כלי נשק למלחמה
מגן - ציוד הגנה למלחמה
שריון - הגנה לחיילים במלחמה נגד מדין
כלי כסף - כלים יקרי ערך מהשלל
כלי זהב - כלים יקרי ערך שהובאו כשלל
אוהלים - מקומות מגורים במדבר
כלי נחושת - כלים שנטהרו באש או במים
כלי ברזל - כלים חזקים שנטהרו באש
פרה אדומה - אפר לטהרה מטומאת מת
מזבח הזהב - מזבח הקטורת שבמשכן
מנורה - המנורה שהאירה במשכן
שור - בהמה לקרבנות
איל - בהמה לקרבנות
עז - בהמה לחסאת

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

התרת נדרים - מה השתנה בבית הדין?

"לא יחל דברו" - אבל יש מקרים בהם החכמים יכולים להתיר. אבל משהו כאן לא בדיוק כשורה!
מצאו את 15 ההבדלים המתחבאים בין הספרים, הכיסאות והחדר העתיק. בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי הרשב"י

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

ימי בין המצרים

מוקדם מאוד, וגם לא מרכה שיחה עם האשה, ויודע כיצד לחסוך את זמנו ומרצו לעבודת ה', אשריו ואשרי חלקו.

אולם צריך לדעת שאין הדבר ברור שהצדק עם אותו ת"ח, לפי שרחמנא ליבא בעי וכל התורה נועד ליצור כלב האדם רחמנות על זולתו, ואם לא מגיע אל תיקון ליבו ורחמנותו א"כ כיצד ימצא חן בעיני המלך, והרי רחמנא ליבא בעי ומה שהדבר ברור שאין לפטע בדקדוק ההלכה מחמת הדיבור עם בני ביתו, הוא דבר פשוט, אולם צריך לדאוג להגיע לבית בשעות הערב באופן שיוכל למלאות את סיפוקה של אשתו, מה שנתחייב לה בכוחה שהוא עניין הדיבור וליישב את דעתה.

ואם קרה והגיע מאוחר, ואשתו צריכה להפיג את ליבה בדבריה ולקבל דיבורי העידוד מבעלה, ועתה חושש על הקימה בבוקר, יש לדעת שלא בכל המקרים הדבר ברור שעליו לעלות על יצועיו, לפי שיש אופנים שיש כאן חיוב הילכתי עתה בעצם הדיבור עימה, ולא ניתן לדחותו אפילו מפני חשש וספק של שמה יעבור על קריאת שמע בזמנה, שזה מצווה שעדיין לא הגיע לידו, ואילו הדיבור עם ביתו היא מצווה עכשווית.

ועוד שיש לדון האם מצוות הדיבור היא מצווה דאורייתא ועין כס"מ לגבי זמן ק"ש, וזה אינו סותר שברור הדבר שאדם צריך להציב קנסות לעצמו על כל פעם שלא זוכה לומר את ק"ש של שחרית בתוך התפילה בציבור בזמן קריאת שמע של המען אברהם שהיא פשוט דעת מן הבית יוסף לכאורה.

וצריך לדעת שמי שלא זכה להגיע למידות טובות וללב טוב ורחמן, וכן לא זכה לדון לכף זכות כל בריה ולהרגיש את לבו מרחם על כל בריה כאשר היא, הרי זה סימן שלמוד תורתו אינו כפי רצון הכורא, דהיינו שהאדם צריך ע"ל למוד התורה לגלות את רצונו יתברך בעולם, ולהתדבק בו יתברך על ידי מעשים טובים ואהבה גדולה, לפי שרק אדם המחפש בכל דבר שנאמר בתורה להבין מה הוא רצונו יתברך בזה העולם, אדם כזה יכול להגיע להשגה אמיתית ללא סיגים בה' ובתורת הקדושה, מלבד מה שצריך לכסוף לדעת את עומק טעמי התורה לפי סודם של דברים, לפי שכל התורה כולה היא רחמים גדולים, והשכנת שלום ואהבה בעולם, וכמו שמבואר להדיא ברמב"ם סוף הלכות זמנים היה לפניו נר ביתו ונר חנוכה, או נר ביתו וקדוש היום, נר ביתו קודם משום שלום ביתו, שהרי השם נמחק לעשות שלום בין איש לאשתו, גדול השלום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם שנאמר במשלי "דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום".

וראה ברמב"ם בהלכות דעות שמה שנאמר בתורה על אברהם אבינו **כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו זה מדבר על המידות המתוקנות – מבחינה**! כמובן שהיה מן הראוי להביא כאן דברי חז"ל כגנות המחלוקת האורורה והשקפת חז"ל כיצד בימינו יש לעמוד על משמרה ההשקפה הצרופה ללא לעשות מחלוקת, אלא שכבר הארכנו יתר על המידה ואי"ה אולי בשכוע הבא.

ירושלים זוכים ורואים בשמחתה הגדולה, **וכדי שנזכה לה במחנה עלינו למחר ולהסיר מחשבות מעין אלו מקרבנו ולא ליתן להם מקום אפילו צר וקטן בליכנו, ולמחות כל זכר ושמן ממדת הנרגנות, ועי"ז נזכה למציאת חן בעיני ה'.**

שלום בית

ואם אנחנו עסוקים בעניין צער השכינה ראוי להדגיש עניין חשוב, והוא המידות וההתנהגות שכל אדם צריך להתנהג עם רעייתו, וכבר נתבאר שהאיש הישראלי בעולם הזה הרחיק כנגד ז"א העליון, וכמבואר במדרשי חז"ל ובאריז"ל וכמוסר הרש"ש לתקיעת שופר, דכאשר רועד לב האדם מן השופר כך רועד הלב העליון של פרוצוף ז"א, וזה מה שאמרו חז"ל כשאדם לומד תורה בעולם הזה הקב"ה לומד תורה כנגדו בעולם העליון, ועוד כהנה רבים.

ועל כן אדם צריך לשמח את ביתו ומיד ולעודדה ולרצותה, וכנגד זה הו"ל יחזיר את שכינתו לציון במהרה. וצריך לדעת שהדיבור והעידוד לרעייתו הרי הוא כמו תפילה שמתפללים על בית המקדש, כך הדיבור שמחבר ומייסד את הבית והוא אור של חכמה שיוצא במלכות פה שלו דרך הדיבור, ונכנס בביתו של אשתו ליישב את רוחה ומתקיימת מלכותה על ידי כך, ועי"ז נותן כוח לשכינה כפי שכתוב איש ואשה שזכו שכינה שורה בניהם.

וכמו שדיבור בדברי תורה יש בחינה שצריך לרכו את ב' המוחין, ודבר זה קרה כאשר האדם מצמצם ומקרב את עיניו ע"ל שמתאמץ במחשבה עמוקה ועי"ז מייחד המוחין שלו לחשוב ולהוליד את ההכנה הנכונה, ורק לאחר מ"כ מוציא הדיבור דרך פיו ובוה מייחד את ההכל היוצא מן הריאות דרך פיו עם חיותך האותיות בה' מוצאות הפה, ואז יוצא ועושה כלי ומגדל את תלמידו, כן הוא כאשתו שהריו מגדל בדיבוריו את הנוקבא ומשפיע בה את השפעותיה הנכונות וגורם בזה עילוי השכינה הקדושה ומייסד את ביתו לקדושה ושמחה.

קורה הדבר שאדם אומר שרצונו ללמוד תורה ולהתפלל, ולא רוצה לכבד זמן לדבר עם אשתו, שהרי אמרו כל המרכה שיחה עם האשה וכו', והוא אינו מבין ש"אל תרכה שיחה" נאמר באופן שמדבר לרצונו הוא, אבל אם מדבר לרצון ביתו לעודדה ולסעדה ודאי שחיובא דרמיא עליה הוא, וכן מבואר להדיא בספר אור לציון חכמה ומוסר חלק ב'.

ואם עסוקים בעניין זה יש להוסיף שרבים בטווחים שת"ח שיושב ועסק בתורה עד השעות המאוחרות בלילה ומגיע לביתו ורעייתו רוצה לספר לו את אשר עבר עליה במהלך היום, והוא טוען שאם ישמע לכל דבריה ככדי שתפיג את ליבה עלול הוא בכובד לקום בשעה יותר מאוחרת לתפילה, וכמובן שאשתו הצדקנית מכינה זאת היטב ומשאירה את צערה בליבה – אשריה ואשרי חלקה, וכך קם אותו ת"ח להתפלל ברוך ה' בזמן ומרגיש טוב עם עצמו שהוא גדול עובדי ה', שהרי גם למד תורה בלילה, גם קם באופן קבוע לתפילה בכובד

בימים אלו, אשר צריך להוסיף חיזוק על חיזוק בעניין התשוקה והחפץ והציפייה לבנין בית מקדשינו ותפארתינו, ראוי ליתן דגש ושימת לב לכל הדברים והמעשים אשר נאמר עליהם בחז"ל שהם מונעים את בנין בית המקדש, וגורמים לצער השכינה הקדושה.

כמוכ שכל עניין שהוא נגד רצונו יתברך הרי הוא מאריך את גלותו ומונע את הטוב ממנו, אולם מלבד זאת יש ליתן גם דגש על מה שהרגישו חז"ל הקדושים דברים אשר גרמו ביותר לחורבן הבית וחסרונו הגדול בעולם.

לשון הרע

פעם אמר מוך ראש הישיבה ישנם אנשים שלומדים הלכות שמירת הלשון בספר הקדוש חפץ חיים, אבל בסופו של דבר ממשיכים לדבר לה"ר, ובכל פעם שמדברים לאחר דיבורם אומרים "אוי... לשון הרע".

וכוונת הדברים שבעניין לשון הרע יש ב' ענינים א. ההתגברות על הרצון והתאוה לדבר, וזה הרובד הפשוט והפחות כמעלה. ב. אולם יש ענין שהוא יותר חשוב, והוא שלא לחשוב רע על חברו.

ועבודה זו היא עבודה של הלכות, ולא רק עבודה של התגברות על הלשון גרידא, היינו שהמחשבה והעין והלב לא האדם לא יחשבו על חברו רע, אלא יהא רגיל לדאות את זולתו בעין טובה, ויתעמק בטבעו של חברו ויבין שחברו היה מוכרח לפי מצבו ודרגתו ומקום גילתו וטבעו המולדים בו לעשות את המעשה אשר עשה.

וכמוכ שיש ללמוד מכך כמה צריך האדם לברור מטבעים רעים אשר מושרשים בו כפי שרואה בחבירו, שאם לא היה לו טבעים רעים שמושרשים בו לא היה מגיע לעשות את העוול אשר עשה, וכמוכ שגם בזה אין אדם רואה ניגעי עצמו ופעמים שאנחנו נגעים במידה כפולה מחבירנו כמה שאנחנו עצמנו חושבים על חברינו בשלילה, וכמו שידוע שאדם רואה בחבירו פגמים דקים מן הדקים, ואילו בפגמים של עצמו אינו רואה כלל אפילו אם הם פגמים עבים וגדולים.

ועל כן אדם שהושב רע על חברו בדרך כלל על כוונה שיגיע גם לדבר רע על חברו, לפי שיקשה לו להתגבר ולעצור את לשונו, וגם אם רוב הפעמים אדם מצליח להתגבר על יצרו לצערנו ודאים לפעמים שאנשים מסתכלים על אחרים בעיניהם בשלילה, וכאשר באים עליהם צרות הם מחפשים כל מיני סטולות להמתקת הדינים וכיוצא, במקום לדעת את שורש הצרות שהוא הקטרוג והמחשבה הרעה שחושבים על חביריהם,

ואפילו בדברים שאינם של עון או גנאי גדול, וכמו שאומר החפץ חיים כגון שחושב ואומר על חברו שכל הזמן תגור ביתו דלוק ומתעסק בהכנת מאכלים וכיוצא, או שאוהב לחשוב ולדבר על חבירו שיש לו ממון רב וכיוצא, ונוכח הדבר מותר צרות עיני אף שגם מברך את חבירו, ומחשבות מעין אלו הרי הם שנואות על המקום ברוך הוא. ואם הפצים אנחנו באמת כענין בית המקדש ורוצים אנחנו להיות מכלל כל המתאבלים על

